

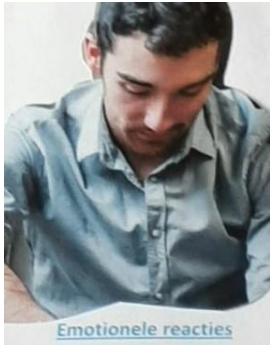
Opleidingen

Hulpverlening

Emotionele Reacties

Emotionele reacties

Als hulpverlener kun je verrast worden, wanneer er plotseling iets gebeurt, kan dat een schrikreactie geven. Daardoor kun je ook verrast worden door je eigen reactie hierop.

Meestal is dat meteen reageren en in actie komen om je medemens te gaan helpen. Het zou ook kunnen dat je van schrik een gil geeft, of oei, och wat erg. Dit is niet speciaal geruststellende tekst van een hulpverlener, maar wel een normale reactie.

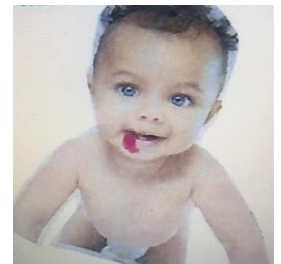
Bij vrienden of familieleden is het ook niet vreemd dat je anders reageert, dan bij een vreemde.

Mijn ervaring:

Toen mijn kind net 3 weken zijn eerste tandje had, viel hij voorover uit zijn bad. Als moeder pak je kind meteen op. Een bloedbad bij zijn mond en het tandje hing los in zijn mond. "Paniek"! Alleen thuis, geen vervoer, ja je kinderwagen.

Wat moet ik?

Ik heb hem opgepakt en stond met mijn blote kind bij de buurvrouw voor de deur. Geen normale reactie toch? Of toch wel! De buurvrouw stelde mij gerust, en bood mij aan om met mij naar het ziekenhuis te gaan. Maar eerst moest mijn kind wat kleding aan. Zo, ik heb het nu weer een keer verteld!

Er zijn ook gebeurtenissen die zo hevig binnenkomen, dat je ze niet los kunt laten. Dag en nacht blijven ze in je gedachten. Praten!!! Je verhaal vertellen helpt, doe het zo vaak als het mogelijk is en zoek hulp. Soms heeft je omgeving het vaak genoeg gehoord. Ga da naar professionele hulp, bij hulpverlening organisaties, zoals brandweer, politie en ambulancedienst. Volg na een ernstige gebeurtenis altijd een nabespreking, waar iedereen even zijn verhaal kwijt kan.

Bij de EHBO gebeurt dat vaak in de eerstvolgende les. Maar je mag ook gerust contact zoeken met je instructeur, ook meteen na de situatie.

Omstanders kunnen met alle goede bedoelingen, van de schrik, ook raar reageren. Ze gaan je helpen, maar van bed op stro. Doen gevaarlijke dingen, pakken spullen onder je handen vandaan, bemoeien zich met hoe en wat jij moet doen. Geef zulke omstanders een taak. Liefst wat verder van het ongeval, dat geeft rust ronde het slachtoffer. Laat hem/haar de ambulance opvangen, omstanders op afstand houden, een deken, kussen of drinken bij een woning in de buurt gaan vragen. Blijf zelf kalm en rustig praten, dat werkt door. Stemverheffing vraagt om een reactie, en dat wil je juist niet.

Slachtoffers kunnen zelf ook op meerdere manieren reageren op de schrik van het gebeurde. Mogelijk slaan ze helemaal dicht en komt er geen woord meer uit. Ze blijven stil zitten, met hun mond wijd open, zonder ergens naar te kijken. Mogelijk horen ze je wel, maar kunnen niet antwoorden. Vandaar het goed is wel tegen dit slachtoffer te blijven praten. Dit gebeurt bij een bewusteloos slachtoffer die kan jou misschien ook onbewust horen.

Er zijn meerdere verhalen bekend dat het slachtoffer delen van het gebeuren kunnen navertellen. Een niet te stoppen huilbui, lijkt ook ontroostbaar. Een geruststellende stem, die wat rustig tegen het slachtoffer blijft praten, heeft wel degelijk invloed. Dit slachtoffer heeft hulp nodig om tot rust te komen.

Sommige slachtoffers worden een gevaar voor zichzelf, die gaan lopen en blijven lopen, "weg" van de situatie. Zelf weten ze helemaal niet waar ze lopen. Ze lopen op de snelweg, of naar het water, ze zien het gevaar niet.

We reden in de nacht, tussen Kaatsheuvel en Loon op Zand. Op het fietspad loopt een vrouw helemaal onder het bloed. Wij gaan even kijken. Gelukkig bleken het allemaal schaafwonden te zijn. Maar wat doet een eenzame vrouw midden in de nacht, te voet op het fietspad?

We proberen het uit te vragen; ze zei: HIJ IS DOOD.....HIJ IS DOOD. Wie wat waar? We hebben haar meegenomen. Bleek aan de andere kant van Loon op Zand, bij het kasteeltje, een ongeluk te zijn gebeurd. Daar kwam zij vandaan. Ze was passagier in die auto geweest. Zij had dus al enkele kilometers afgelegd en dan in de nacht, je moet dan ook maar net iemand tegenkomen.

Paniek kan ook leiden tot onrust voor het slachtoffer zelf. Niet stil kunnen blijven staan, niet kunnen stoppen met praten. Zeggen doe eens rustig helpt dan niet, rustig terugpraten en luisteren naar wat wordt gezegd, helpt wel. Goed luisteren, er zitten vaak aanknopingspunten en aanwijzingen in de tekst, waar je op door kunt vragen, om erachter te komen wat er aan de hand is

Voorbeelden.

Slachtoffer rijdt tegen een lantaarnpaal, geen persoonlijk letsel, alleen blikshade. Slachtoffer stapt uit praat en praat, politie erbij, krijgt een bekeuring en moet de schade aan de lantaarnpaal vergoeden. (kan via de verzekering) De auto is opgehaald en slachtoffer gaat naar huis, waar vervolgens het praten doorgaat. Dit slachtoffer heeft nooit meer autogereden. GEEN nazorg gehad.

Slachtoffer botst tegen een stilstaande auto, alleen blikshade, huilen, praten, huilen, praten. De politie krijgt met veel moeite het verhaal op papier. Deze chauffeur kreeg van de agent de opdracht zelf de auto naar de garage te brengen en rijdt nu nog altijd vrolijk rond. Agent was duidelijk een goede hulpverlener.

Lees "Emotionele Reacties" nog eens even na. In het Oranje Kruis boekje (28^e druk) te vinden vanaf bladzijde 18 of EHBO Leren en Doen (NB EHBO, 3^e druk) op bladzijde 12.

Dit waren een paar waar gebeurde verhalen uit mijn lange EHBO-gebeurtenissen. Waar dus duidelijk de emotionele reacties een grote rol hebben gespeeld.

2

Veel Leesplezier,
Corrie Verdonk
Instructrice